

Szerkesztői iroda:
Nagyenyeden
A KIADÓHIVATALBAN
hova
lap szellemi részét illető
közlemények küldendőek

Kiadóhivatal:
Wokál János könyvkereskedése
hova
az előfizetések és hirdetések
bermetsesen küldendőek.
Kéziratok nem adatk vissza.

KÖZÉRDEK

Vegyes tartalmu heti lap.

Megjelenik minden vasárnapon.

Előfizetési feltételek:
helyben házhoz hordva vagy
vidékre postán küldve
egész évre 4 frt.
félévre 2 frt.
negyedévre 1 frt.

Hirdelmények díja:
3 hasabos petit sorot, vagy
ennek helyéért 5 kr.
Bélyegdíjért külön 30 kr.
Nyilttér sora 15 kr.

Ő Felsége itthon.

Ő Felsége f. hó 3-án Budapestre érkezvén, a miniszterek, főrendek, képviselők, a főváros tisztviselői s a nagy közönség tüntető örömteljes fogadtatásban részesítették. Nekünk is, kik oly távol vagyunk Magyarország szívéből, örömmel e nap. Az immár elmúlt kedvetlen érzet boruját szív és lélekbeli megnyugvás váltja fel. Nekünk ugyan semmi részünk sem volt az állítólag kellemetlen érzet felkeltésében, mely Ő Felségét oly hosszú időn át visszatartotta hazánktól, de éppen mi vagyunk és lehetünk kitéve első sorban oly kellemetlenségeknek, minőkét a most ujjongó Budapest és Magyarország nagy része nem szenvedhet, minőknek elhárítására közvetlenül nem is gondol, ha Ő Felségének könnyen félremagyarázható, esetlegesen hidegebb érzületét bizonyos elemei felhasználják, bárcsak rövidebb ideig tartó nyugtalanságok előidézésére. A király és a nemzet jó egyetértése volt a mi igazi erőnk, ez fejlesztette hazánkat minden téren, ezt kell fenntartani állandóan, erősíteni, — akkor nyugodtan dolgozhatunk.

Tanító gyűlés.

1893. május 6.

Fényesen sikerült ünnepélyt rendezett vármegyénk tanító-testülete a mai napon a városi háza dísztermében, mely élénk tanúbizonysága volt annak, hogy dacára mostoha sorsunknak, nemcsak most, sőt a jövőben még fokozottabb mértékben lesznek a műveltség őrtáloí, nemzeti érzésünk istápolói.

Rögtön 9 órakor nyitotta meg az ünnepélyes közgyűlést Nagy Lajos tantestületi elnök, egy hatóságos, szép beszéddel, melyet éljenzéssel fogadott a szép számú közönség és a mely élénk érdeklődéssel várta a közgyűlés I-ső szakaszát, mely néhai Gáspár János, egykori tisztviselő elnök, volt tanügyi vezérnek állította fel a kegyelet és hála oltarát. S valóban, kik szerencsések lehetünk végig élvezni az ünnepély részét, most még nagyobbán látjuk a nagy pedagógust, kiváló embert, ki egészen szívvel állott. Dr. H a v a s Gyula kir. tanfelügyelő emlékbeszéde, melyet Elekes László egykori tag olvasott

fel. A nagy utánjárással, mélyreható tanulmányal megírt emlékbeszédben kidomborodott Gáspár János nagy műve, melyet mint nevelő, mint tanár, mint tanfelügyelő, mint iskolaszervező, tankönyvíró és társadalmi ember emelt félszázadot meghaladó idő alatt s mely örökre biztosította nevét a feledékenységtől. Méltó kísérője volt e beszédnek Szabó Jenő ref. lelkes magasröptű ódája, mely e fiatal költőknek egyik remeke s mely méltán mondá, hogy nemcsak azok a hősök, kik vért és könnyet ontanak, hanem, a kik szellemileg működnek. Az ünnepély más pontját a leányiskola és tanítóképző dalköreinek szabatos és szépen előadott énekarabjai töltötték ki.

Az emelkedett hangulatban levő közönség 10 pernyi szünet után a tulajdonképi közgyűléshez kezdett, melynek I-ső számában Sebestyén Sándor, egykori főjegyző olvasta fel az egyesület évi működéséről, nagy körültekintéssel és gondalal megírt jelentését. Élénk éljenzéssel köszönte meg a közgyűlés Lázár Imre csinos felolvasását „A hűlyekről.” Ezután Bihari István vezette be vitatételül egy szellemes beszéd kíséretében, mely élénk és hosszas vitát provokált. Majd a kiküldött bizottságok tettek meg jelentéseiket, melyeket a közgyűlés örömmel vette tudomásul. Az indítványok során Elekes László indítványozta, hogy J ó k a i M ó r t válasza meg érdemeinél fogva disztagjanak s hogy közgyűléssel üljön meg ez év októberében 50 éves jubileumát. Sebestyén Sándor indítványozta, hogy dr. Bartók Györgyöt, az egyesület volt tevékeny és áldozatkész alelnökét tiszteletbeli tagnak. Mindkét indítványt általános éljenzéssel fogadták el.

A szépen sikerült közgyűlést tisztujtás zárta be.
R.

Alsófehérmegye északkeleti részének, vagyis a marosújvári járás felső részének ismertetése utazási modorban.

Irta Szabó Gyula m.-esücsi állami iskolai tanító.

(Folytatás)

O r o s z i.

Egy 528 h. határral bíró 56 házból 306 lelket számláló kis oláh falu. Ily kis határ terjedelemmel az a szerencséje van e kis falunak, dacára hogy egytizede terméketlen, kéttizede legelő, a többi a Maros partján fekvő első osztályú tértől, miért lakói jó módúak. Erdéje, szőlője csepp sincs.

Ez a község is a már említett szomszéd falukkal a bogáthi várhoz tartozott, a miut Boeskainak egy 1605-ben kelt rendelkezéséből kitűnik, midőn Bogáthi Meny-

hértet 7 olyan faluban statuáltatja, melyek: „ad arcem Bogáth pertinebant.”

A római ut, mely a bogáthi nyaktól (így hívják azon földnyelvet, melyet a Marosnak egy szeszélyes kanyarulata alkot) a péterlaki határ érintésével jön Orszinak, itt a község területén, annak kertjein húzódik Kutyalva felé.

Orszitól északkeletre szinte 2 kilométer távolra fekszik a Marosnak egy délnyugoti kanyarulatánál.

Kutyalva.

Ezen legvégső faluja Alsófehérmegyének szintén igen régi falu Legelőszőr 1339-ben forgul elő, midőn László (Dónes fia) székelyek grófia a fehérvári káptalanok ajándékozta Kutyalvát „egy a ráczok elleni hadjáratban akaratlanul elkövetett gyilkosság bünbocsánatjért.”

Losteinernek Topografiájában említés van téve egy kolostorról, mely a franciskanusoké volt, ennek ma semmi nyoma egyéb, mint hogy egy erdőt „papak erdejének” hívják. Azt hiszem a reformáció ürte el innen őket, mert lakói már János Zsigmond korában az unitárius hitre tértek át. Egyházuk már 1569-ben Pekri Gábor váradi kapitány, patronátussága alatt virágozott.

1695. március 15-én az unitáriusok részleges zsinatot tartanak Kutyalván. Pekri Lőrinc II. Rákóczi Ferencz hős vezére szintén unitárius volt, mint ilyen, írja alá 1706-ban a keresztmetszeli fegyverszünetet. — Pekri Ferencz Bécsben elzárattván, szabadságát csak úgy nyerhette vissza, hogy katholicizált. Így elvesztvén a kutyalvi unitárius egyház pátrónusait, rohamosan hanyatlásnak indult.

1709-ben még papja van Csikfalvi János, ezt követi Szentmártoni Pál, ki a haranglábi zsinattól 300 forint segélyt kap. 1713-ban még gyűjtöttek a kutyalvi unitárius egyház számára, azonban már az 1715-ik évi dézsfalvi zsinaton megszünt kutyalvi unit. egyház urasztali pohárát a muzsnai unit. egyháznak adják.

Templomukat br. Daniel István lófoglalta az akkor csekély számú ref. hívek számára, kik azonban ma már 454 lelket számlálnak, kik 59 róm. katholicussal teszik a magyarok létszámát, 620 lakójából 11 zsidót leszámítva, oláh görög katholicus a többi, mintegy 95 lélek.

Kutyalvát Pekri Lőrincz a híres kuruc vezér nem

TÁRCZA.

Irmához.

Ne! Ne mondjátok: nem tudtam szeretni,
Vidám kacaj tör lelkemből elé,
A mult emléke zéttiporva fetreng
S én borzalommal pillantok felé!

Jó, jó, hogy eltűnt s el tudtam feledni
S tudtam szenvedni milliók között,
A fülmilének bájos csattogása —
Most új életre, új tavaszra költ!

De hagyjuk ezt!... Nem bántalak soha én
— Hisz nem vétettél nekem oly nagyot;
Lásd, most is, im e vad kacaj között is
Boldogtalan csak úgy is én vagyok!

Szerettelek, — de hű és szép szerelmem
Nem volt méltó hozzád!.. Szerettelek...
Feledjük el! — Hisz álmaink világa
Csalóka fény csak, — „örök nem lehet!”

Székelyhidy V. József.

Az én Dani bácsim.

— Rajz. —

Ugy emlékszem reá, mintha most is előttem állana, pedig ide stova husz esztendeje már, hogy utoljára látam s akkor is halványan, szóval — kiterítve.

Meghalt. Eltemettük jó mélyen a honi föld hantjai alá; sirját tele ültettük virággal, szomorú körísta ágat is szurtunk be a fejéhez s hogy könnyebben megfogán-

jan: tele sirtuk a törvét jó meleg harmattal. Aztán meglátogattuk szép tavaszi délutánokon s míg a madár szomorú nótákat zengett a megfogant fán, letérdeltünk s imádkoztunk, hogy legyen esedem nyugalma az elköltözöttnek... Ugy emlékszem mindennek, mintha ma történt volna s tudja Isten miért? maig is csak álomnak tartom az egészet. Mitha csak valami bohókás esnyt követett volna el ezzel is, mint velünk apró gyermekekkel szokott s míg tisztá, igaz szívből siratjuk: billegő, sebesült lábaival szerte jár az emberek között s egyszer csak váratlan bekocogva, olyan baracokot érlel meg fejünk búbján, hogy heteken át megmarad a torzsája.

Pedig hát nem álom, nem bohókás furcsa csiny ez a temetési jelenet, melyet csak azért rögtönzött, hogy megtudja, mennyire szerettük. Igen: meghalt, kibékült a világgal, mellyel nem tudott megbarátkozni soha; mintha csak a gyötrelmek kalvariája lett volna: egyre bolyongott, koválygott rajta árván, hontalanul... Megnéztem a kóporsóban: termete vézna, összeesett, arca halovány, de nyugodt volt, mint a tó tükré szélesend idején.

Óh, nem, nem erre a kölesön kért ábrázatára emlékszem, melyet bizonyára csak azért öltött fel, hogy bejuthasson a boldogultak respublicájába, attól félvén, hogy ha korábbi vörös képével, izgága, békétlen, gunyra hajló vanásaival talál bekocogni, visszakergetik legott s aztán ismét tovább kell élni, szenvedni, álmodozni és bolyongani hontalanul.

Ez az arc nem az én Dani bácsimé volt. A kire emlékszem, annak őlmagás volt a termete; vállalai szélesek, mint egy ácslegényé; szemei nagyok, mint egy-egy kulesos dió, melyeket csak azért nem lehetett kitölkönek nevezni, mivel megtüremelő kövéres arca, bozontos szemöldök egész fellegárnyat vetettek rájuk. Homloka magas volt, kopaszága a hátulról rásimított tincsekkel pótolva. Bajsa vöröses, lecsüngő, mint a meglőtt madár szárnya;

járása nehézkes, bicogó, mint a görög bölcsökké, a nélkül azonban, hogy a gondolatai szabályozására használta volna fel, száltában, emelkedtében egy-egy világra szóló eszmének adva életet. Nyomorok volt a ballábára. Beszéde dörgő, szaporázó volt, mintha mindig ingerült lett volna. S nemcsak a szájával, de szemével, ide-oda futó homlokával, táguló örllyukaival, szóval: egész arcával beszélt. Épen így kacagott is; csakhogy az olyan ritkán történt, hogy szinte bántotta vele a haligatóját.

Ilyen volt az én Dani bácsim: mogorva, szóvalan, el-elábrándozó, haragos. Ezen kívül szerette az italt. Ilyenkor, ha tele volt a feje, háboruban állott az egész világgal; kerülte az embereket s káromkodott, mint a jégeső. Még a levegőnek is nehéz volt elbirni a sok gunyos, keserű kifakadást. Általában úgy viselte magát, mintha senkit sem szeretett volna. Az emberek bolondnak tartották s megvallom, nem ok nélkül.

Nagyritkán megfordult a házuknál; rendszeren délután jött s este felé már eltávozott, hogy ne legyen kénytelen leülni a terítékünkhöz. Nem szerette az ingyen falatot. Pedig hát szivesen megosztottuk volna vele, a mink volt, mert ügyefogyott s szegről-végről rokonunk volt. Voltak előkelelő, gazdag atyafiai is, de sohasem nyitotta be az ajtójukat. Minket is csak azért keresett fel, mert tudta, hogy elhagyatottsága részvértre talál a nélkül, hogy a drága tanácsok mellett osztogatott kalácsal megsérténők a büszkeségét... Daczos, szegénységére, nyomorára büszke ember volt.

Valami szegényes beneficiumot kapott a várostól, vagy tán a kormánytól; ezt vette fel minden harmadik hónap elején. Ilyenkor aztán minket is meglátogott. De nem mi voltunk az elsők. A város végén rozszant kurta koesma állott: ezt kereste fel legelőbb. Valami régen átél, vagy csak átálmodott viszony kötötte s kövéres koresmárosnéhoz, ki nagyon régen tanulhatta az

csak birta, hanem ott fényes kastélya is volt a falu nyugoti részébe, melynek anyagát a gróf Dágenfeld és Szentpélyi udvarokba beépítették (ez utóbbinak romjai az országúttól balra most is látszanak.)

Pekri Lőrinczet 1704-ben a szebeni országgyűlés notáza, javait Teleki s mások szétosztották, de özvegye Petróczy Kata Szidónia 400.000 forintért visszaváltja. — Pekrinek egyetlen fia volt (5 leánya) Imre, ki vadászat alkalmával egy a falu melletti mocsárban lelte halálát, vele ki halt grófi ága a Pekri családnak. Roppant sírköve ott áll a falu felett „köláb” nevű dombon, hirdette az enyészetet.

Kutyfalvának két országos vásárját (január 16. nov. 25) gróf Pekri Lőrincz kérésére Leopold engedélyezte 1700-ban.

Az Apulumból jövő római út Orosziból a „Körtvérszeri és Hosszu” nevű határ részen át az „Elő lábak” dűlőnél megy át Kisküküllővármegye területére Radnótnak.

Határterjedelme 1333 h. melyből 881 hold jó minőségű marosmenti föld. Minthogy térben fekszik — szőlője nincs. 13 hold erdeje fűzes nagy részben. 126 h. terméketlen, a többi legelő és kaszáló.

A vármegye északkeleti részének hátra van még egy faluja, melyet szándékosan hagytam hátra, mivel az a megyei utvonalból, melyet követtem, kiesik. Azonban ezt is vizsgálódásunk tárgyává teendők, miután eddig vagy gyalog, vagy tengelyen utaztunk, reggel fél 7 órakor ki megyünk Kutyfalva keleti végében fekvő 16. sz. Őrházhoz (mely kutyfalvi megállóhely) s itt a Maros-Vásárhelyről Kocsárdra menő vegyes vonatra felülve, megyünk a m.-ludasi állomásra (mely a m.-gezei határ „tér” nevű dűlőjén van (ott leszállunk és gyalog besétálunk).

Maros-Gezsére.

Ez vidékünknek nagyságban első faluja, mert 226 házból 1067 lelket számlál, ennek 1/10-de g. kath. oláh, mintegy 156 magyart, kik jobbra reformátusok s a m.-ludasi körlelkészség alá tartoznak. Sokan közülök eloláhosodtak, azonban az Emkének itten felállított iskolája vissza fogja magyarosítani. Régebben két Gezeze volt u. m. Felső vagy új és Alsó vagy Ó-Gezeze, azonban ugylátszik egyesültek. Multjáról csak a 16-ik századon innen birunk tudomással.

1501-ben Oláh István tordai kamaraispán veszen Gezezei birtokot Csucsi Litterati Istvántól, melyet 1505-ben Tothprónai Cherubinnak hagyományoz.

1589-ben Báthori Zsigmond Deise Mihálynak, ki addig is birta, adományozza — nova donatióval Ó vagy Alsó- és Új vagy Felső-Gezsét „Makótelke” nevű prediumot, — (ez az állomástól nyugotra azon félszigeten fekszik, mely a gróf Bethlen tagjában van s maig is Makónak hívják) a gabodi határon levő „szálás” erdőt, a csucsi határon levő „Lakos” erdejét.

1630-ban ugyanezen birtokokat Brandeburgi Katalin fejedelmi titkár Markosfalvi Mártonnak és neje Bögözi Borbárának adományozza.

A római út a m.-kezei határon jövőre nem hág keresztül a „Kapuscel” hegyen (ez a kezei hegy a csu-

csi Borzással mintegy elzárni látszanak a Maros folyását hanem azt megkerülve Gezeze déli részénél — talán éppen a vasuti hídnál — „Berek” nevű kis sziget felső részénél keletre a Marosra és a „Ritu Janku” nevű réten, azután a „Dosz” nevű dűlőn át tartott Bogátnak. E század elején még látszottak a római hidfők nyomai, azonban a Maros gyakori áradásai végkép elmosták.

Határterjedelme 3072 h., melynek szünte 2/3-da szántó, sok és jó búzát, rozstot termel. Két térsége van, egy magasabb térség, mely szünte m.-bogáthig s egy mélyebb, mely egész a m.-ludasi állóhidig nyulik északra.

Lakói jó modu gazdák, kőtemplomok és elemi népiskolájok van, mi a lakosok vagyonosságára mutat.

487 h. kaszálója. 402 h. legelőn kívül van 28 h. szőlője a Gezeze keleti végénél délre nyuló hegyoldalán, azonban az oláhoknak a gyümölcs és szőlő tenyésztés nem lévén kedvenc foglalkozása — ezek 48-an innen nagyobbára pusztán maradtak.

Még a gróf Toldi jó fekvésű híres szőlőjét is, melynek kopasz oldalán most is látszik az egész terület nagyságában bemélyített oriai G. T. betű, jelenlegi birtokosa gróf Bethlen Sándor most kezdte újra ültetni. Ezenkívül a nemes gróf 6—8 holdnyi kertjét a legnemesebb faj gyümölcsökkel állította be. Nevezett gróf ur, ki a Toldi fele 600 hold birtokot néhány évvel ezelőtt vásárolta meg, gyönyörű mintagazdaságot üz, termel: repeczét, czukorrépát, lóherét, újabb burgonyával tett kísérletet.

Erdeje a községnek nincs semmi (az udvaroknak Gabudon és Csúcson van erdejök) miért a két udvart (gr. Bethlen, br. Splényi) kivéve, az egész községnek mezőszégi kinézése és szagja van, t. i. nyárba száritott trágyával tűzelenek, tehát „kapával vágják a fát” mint a Mezőségben.

Kopasz hegyeiken csinálhatnának magoknak elég erdőt akácból, ha nem volnának oly tunyák.

S most midőn megvizsgáltuk e helységet, ki sétálunk a határon fekvő m.-ludasi állomáson. Itt van elgőzása a mezőszégi vasutnak is.

Az állomás mellett vendéglő is van, de legnevezetesebbek nagy raktárai — hol nagy mennyiségű gabona van felhalmozva — mindig várva a tovább szállítást.

Innen estve 2. 8-kor vonatra ülve megyek a m.-csucsi állomásra s onnan 20 perc alatt haza, kipihenni az ut fáradalmait.

(Végo.)

Levelezés.

Marosujvár, 1893 május 3.

Ismét egy hivatalnok kitüntetéséről akarom becses lapja olvasóit értesíteni.

Mult év végén La Borda Kálmán nyugalmazott só-táruok kitüntetéséről emlékeztem meg, most meg vargyasi id. Géber Károly nyugalmazott — de még mindig hivataloskodó — sóhivatali szertárnok kitüntetéséről óhajtok referálni.

Vargyasi id. Géber Károly — marosujvárnak egyik legbecsültebb s legünnepesebb férfja, ki társadalmi szívé-

lyességével, barátságos módorával s mindenki irányában tanusított lekötelező magaviseletével, mindnyájunk közbecsülését vívta ki, — született 1827. év december hó 27-én Parajdon Udvarhelymegyében, hol atyja vargyasi Géber Dániel sóhivatali ácsállér volt.

Mint egyetlen tehetségesnek látszó gyermeket, atyja szerény anyagi tehetségéhez képest neveltetni óhajtván, Parajdon a kincstári elemi iskolába adta, honnan 10 éves korába a római katolikusok székely-udvarhelyi gymnasiumába került. A gymnasium negyedik osztályából atyjának bekövetkezett hirtelen halála sanyjának csekély kegydíja miatt kilépvén, 14 éves korában a parajdi sóhivatalhoz került mint díjtalan gyakornok, hol az irodai teendőkben segédkezett. Minden segély nélkül tovább nem tudván magát fenntartani, saját kérelmére a marosujvári sóhivatalhoz tételtett át s itt nappal az irodában segédkezett, éjjel pedig a bányában, mint munka felügyelő tett szolgálatot s ekkor már némi fizetést is kapott.

A tehetséges és fogékony eszű ifju, már fizetést kapván teendőin kívül, saját önképzését sem hanyagolta el s különösen előszeretettel viseltetvén a zene, rajz s a techniki tudományok iránt, azokban mind több és több jártasságra tett szert, a miért főlebbvalói előtt elismerésben részesült.

1846-ban már mint altiszt a szertárhoz került s innét négy évi szolgálat után bánya mázsaszűrtnek nevezik ki. 1855-ben helyettes mázsaszűrt lesz s ezen állásában mint kitűnő rajzoló s a bányászat terén gyakorlatot szerzett egyén, bányatiszti megbízásban részesül, mely megbízásnak 7 hónapon keresztül derekasan megfelel s a melyért dícsérelt elismerésben részesült.

1864-ben szorgalma elismerésül mázsaszűrtnek neveztetett ki s 6 évi szolgálat után 1870-ben vezető mázsaszűrtnek nevezik ki s ő alatta kezdődött meg a sónak vasuton szállítása.

1874-ben szertárnok lett s mint ilyen maig is virágzó egészséggel, fáradhatlan buzgalommal s teljes odaadással teljesíti 50 évet meghaladó munkálkodás után terhes hivatalát.

A marosujvári főbányahivatali főnök, Blaska Ubáld derék bányatanácsos méltányolni akarván id. Géber Károly szertárnoknak 50 évet meghaladó feddhetlen s buzgó hivataloskodását, a legfelsőbb helyről való kitüntetés szerzte meg. Még ez év elején megtette ebéli javaslatát s Ó Felsőgeze április hó elején az arany érdemkeresztet adományozta, melyet április hó 30-án d. e. 11 órakor a főbánya hivatal elfogadó termébe, az összes tisztviselői kar s az altisztek jelenlétében, Blaska Ubáld főnök, bányatanácsos ünnepélyes módon adott át.

A dekorálás után a bányatanácsos vendégszerető házához volt hivatalos a dekorálttal együtt az egész tisztakar, hol az első felköszöntőt id. Géber Károly Ó Felsőgeze, a magyarok hőn szeretett s imádott királyára; Kosztká Vilmos rövid, de velős szavakban Blaska Ubáld tanácsos urra; Jancsó Lajos ev. ref. lelkész Kosztká Vilmos urra emeltek poharukat.

Miután a mi jó Géber bácsink hivatalos teendőin kívül passionatus műkedvelő s dalárdista is; lévén a műkedvelő társulat igazgatója, a műkedvelői társulat a dal-

írásmesterségét, olyan régen, hogy el is felelte s egy helyett mindig kettőt irt a krétája. De azért Dani bácsi nem orrolt meg, fizette a multért. Nem egyedül ivott, rendszeren akadt egy-két ingyen kedvelő „régí” barátja, a kiknek még a nevüket sem hallotta soha, de a kik olyan szép epizódokat tudtak elbeszélni a multból, hogy sirás nélkül még a kövéres koresmárosné sem tudta végig hallgatni. Ennyi multba visszajáró fájdalom okvetlen enyhülést kívánt a jelenben! Érezte ezt Dani bácsi s fizetett, mint a köles. S a mi legsajátságosabb, ezek a régi kedves barátok a helyett, hogy kivestek volna, egyre szaporodtak. Előbb csak egy-kettő volt, később négy-öt; évvégére már megütötték a tizet, aztán a tizenötöt, huszát. S a mi legérdekesebb, olyanok is léptek be a szent kötelékbe, kiknek a bajszok alig serkent. Sebaj! Dani bácsi nem vonta meg tőlük baráti szeretetét, ha tudtak sírni s beszélni a régi szép időről. . . Mikor aztán kiürült a zacskó: eltűntek, légbeszakadt a verőfényes mult, elszállingóztak a hűsleges barátok s a koresmárosné könyvéje is kiapadt — hitelével együtt. Ilyen viszonyok között Dani bácsi sem tehetett mást, fájós lábaival végig botorkált a síkatorokon s beállított hozzánk.

Szülőim szívesen fogadták, leültették s kikérdeztek, hol járt s mit csinált utolsó találkozásuk óta?

— Semmit . . . épenséggel semmit — válaszolt az öreg durván, barátságatlanul s tenyerével nagyot ütött a fájós lábára. — Ilyen nyomorult jószággal, mint ez, mit is tudnék tenni? legfőnnebb koldulni mehetnék vele, ha megengedné a nemesi vér . . . Ezzel lekönyökölt az asztalra s szóltan merengett maga elé.

Ugy hagyták; tudva, hogy ilyenkor nagyon kiméltetlen, ha valaki felrezzentené mámoros ábrándjaiból.

Jó félóra mulva felállott s körülnézett.

— Hol vannak a gyerekek? kérdé anyántól hevesen, de valamivel szelidebb hangon.

— Bizonyára a kertben játszanak, nem szoktak az utcán ácsorogni. Sokat emlegették Dani bácsit

(Édes anyám is így titulálta, mert már öreges legény volt.)

Az öreg arcán valami futó villanás látszott, mintha mosolyogni akart volna. De nem ment. Aztán ökölbe szoritotta a kezét s nagyot suhintott a levegőbe.

— Hej, hej, csak ezek szeretnek az egész világon, nó, meg a fáim . . . tette utána halkán s kidőcögött nagy sebesen a kertbe.

Hárman voltunk testvérek: két fiu s egy leány. Kettőn már ismerték az iskolai falitáblán lógó rémeket külön-külön, melyekből, ha kettő-három összeakadt, olyan furcsa varázsszó alakult ki, hogy még a két évvel öregebb vasok Pista bátyámat is a földhöz verte. A néniék ezzel is megbirkozott. Magam az egyesektől is úgy félttem, hogy majd kitört tőlük a körság. Talán ezen gyámtalanságom miatt szeretett Dani bácsink legjobban a testvérek között.

A hogy megpillantottuk a kert tekervényes utain ucu! pillanat alatt a nyakában termettünk ming a hármán; az volt legboldogabb, a ki közelebb férhetett az ajkaihoz; a többi ott esőkölt, a hol érte. Le se szállottunk róla, míg végig nem „cucóhátozott” a kert összes zezzugain. S ez a vén bolond, fájós lábú, mámoros ember olyan szívesen szegődött be lónak, mintha csak lényungot kapott volna érte. Még mosolyogni is tudott, vidáman, mint a megelégedettség. Talán ez volt életében a legelső mosoly, melynek őszinte öröm volt a szőlője. . . Mikor aztán eltáradt, lerakott sorjában a zöld gyepre s maga is közénk ült. Most következt a kölcsönös élvezés valódi aranykorszaka. Nekiesttünk a zsebeinknek, egyik itt, másik amott turkászott nagy várakozás, hangos öröm-

nyilvánítás között, a szerint, a mint édesebb, vagy boldogítóbb dolgot tudott napfényre hozni. Szegény jó öreg, ismerte a gyermeki természetet s ezért a kurta kocsmameglátogatása előtt — tele vásárolta zsebeit mindenféle ragyogó, értéktelen, de előtűnk világokat érő semmivel. Istenem, hogy örültünk e sok tarka-barka játékszereknek, pedig talán magától megvont filléreit verte belejük a jó öreg, csak azért, hogy boldogításunkkal egy kis örömet szerezzen magának. Hanem hát ki tudta volna mindezt felérni ésszel — abban a korban?

Anyánk ezalatt hozzállott a vacsora számba menő szonna készítéséhez. Sietett, megakarta lepni vele az akaratos öregget, remélvén, hogy, ha a már felterített asztalhoz hívják, nem utasítja vissza a szíves vendéglátást.

Dani bácsi észrevette a kémény gombolygó füstjét, — Tudjátok mit gyermekek? szólott hozzánk sebesen, el-el akadozva. Játszunk hutyóskát . . . Menjetelek ki a kukoricás végére . . . én addig elbujok . . . Hadd lássuk, meg tudtok találni?

Ujjongva engedelmeskedtünk.

Mikor aztán keresésre került a sor, Dani bácsink nem volt sehol. Tővé tettük az egész kertet, s még sem tudtunk nyomára akadni. Nem is akadhattunk, megszökött; átvette magát a kerítésen s aztán utat vesztett. Nem is láttuk többé, csak három hónap mulva, mikor újra eljött a nyugdíjajért. S még csak megpirongatni sem lehetett, mert a milyen különös ember volt, többé soha sem nyitotta volna be az ajtókat.

Hol járt, mit csinált e három hó alatt? nem mondotta meg soha. Lassanként azonban mégis nyomára jöttünk. Ismerős szekereknek ide-oda járva, látták kertészkedni a — temetőkn. Minden héten más-más sírkertet kerestett fel; fákat ültetett, oltogatott, nyesegetett. Egész parkká

együttel előadván után Jan emlékezet Estu Marosujvá ban gyűlt szerűségé Tós Fog és tisztá vábbra is Géb dott mag magam.

Ve évi névje mány me járásban : járásban : a kisenye rásban : C rásban : g enyedi ja Enyed vá Ebergény 24-től ju kat f. évi kimaradn

ragalmazá a kir. táb kezdi me

Folyoviek április 29 tudomány ember, le buzgó tö mel, — és megér

hangulag ötvenezer földhitelei

leti iskola szítvén, a az építés 15-ig telj

cég t. i.

varázsolta vatlan te emberekre tukat.

Eze pokon át zöld levé Ettől kez työlt, mo ariát, du sen . . .

inje volt totta ride vert hom az ó nag feltárta e panaszolt lölté tette londos jó römnyi b hiába: s csak tud

A De benné Még a le nyelve. P szontagsá Hiába, az jeszté.

egyetlen egyetemben egy műkedvelői előadást rendeztek, előadva a „Sárga Csikó” harmadik felvonását, mely után Jancsó Lajos ev. ref. lelkész lendületes szavakban emlékezett meg az ünnepeltről.

Este a Gáll vendéglőjében banquet volt, melyen Marosújvár intelligentiája nőkkel vegyesen oly szép számban gyűlt össze, mely méltó volt az ünnepelt férfi nép-szerőségéhez.

Tösztokban sem volt hiány.

Fogadják tőlem is az ünnepelt férfi és rokon öszinte és tiszta szívből jövő jó kívánságaimat s tartson meg továbbra is szíves jó indulatában.

Géber bácsi elmondhatja, mit az angol Davy mondott magáról: „azzá, a mi vagyok, önmagam tettem magam.”

Cassius.

Vegyes hírek.

Az országgyűlési képviselő választók 1894. évi névjegyzékének kiigazítása végett a központi választmány megalkototta a küldöttségeket és pedig az alvinczi járásban: Batta Bertalan és Damó Vilmos, a balásfalvi járásban: Moldován János kanonok és Simonffy Alajos, a kisenyedi járásban: Pongrácz Géza, a magyarigényi járásban: Oelberg G. és Tókos Sándor, a maros-újvári járásban: gróf Bethlen Sándor és Bartalus Sámuel, a nagyenyedi járásban: Szász József és Pogány János, Nagyenyed városban: Kovács Gyula, verespataki járásban: Ebergyényi Mózes elnöke alatt. A kiigazítás ideje május 24-től június 8-án bezárólag tart. Akik múlt évi adójukat f. évi április 15-ig nem fizették be, a névjegyzékből kimaradnak.

Boér Béla abrudbányai polgármestert az ellene rágalmas és becsületsértés miatt indított keresete alul a kir. tábla felmentette. Párhaj vétsége miatt május 8-án kezd meg 30 napi államfogházi büntetését.

Emmanuel Győző, városunk szülöttje, jelenleg Folyovich Sándor kir. közjegyzőnél alkalmazásban, f. évi április 29-én tette le kiváló sikerrel Kolozsvárt a jogtudományi szigorlatot. Mi, akik a szépképzetségu fiatal ember, lapunk egyik régi munkatársának nagy kitartását, buzgó törekvését már régen kísérjük jó akaratú figyelemmel, — öszinte örömmel üdvözöljük az új „doktor urat” és megérdemelt szerencsét kívánunk.

Nagyenyed város képvisellete f. hó 5-án egyhangulag szavazta meg az új iskolája részére felveendő ötvétezer forint törlesztési kölcsönt, melyet a magyar földhitelintézet — konverzió útján — ad.

Az új elemi és polgári iskola diszpenz, emellett iskolai terveit és költségvetését Steiner építész elkészítvén, a város képvisellete e derék vállalkozót bízta meg az építés kivételével, oly módon, hogy a jövő év április 15-ig teljesen készen lesz.

Villamos világítás létesítésére két világhírű cég t. i. Ganz és társa, és Siemens és Halske, tettek aján-

varázsolta a siralom eme völgyeit. S mindezt kéréstlen, hivatalon tette, szívességét ráerőszakolva a szomorodott szívű emberekre, mintha enyhíteni akarta volna ezzel is a bánatukat.

Ezek a fák voltak az ő legkedvesebb barátai. Napokon át leste bomladozó rügyeiket s ha meglátta az első zöld levélkét, úgy örült, hogy majd megtévelyedett belé. Ettől kezdve állandó jó kedvben volt — ide kinn; fűtyölt, dudorászott s néha-néha valami régen elfeledett áriát, mosolygott végig a fogai között lassan, ünneplésen . . . talán valamelyik istenes zoltár áhitatos refrainje volt. Az emberek társaságában tovább is megtartotta rideg komorságát. Aztán, mikor már hűs szellőt vert homlokára a lombozat, mikor már nem félhetett, hogy az ő nagy gyászával visszakergeti a bomladozó levélkét, feltárta egész valóját egyedüli bizalmas barátai előtt. Elpanaszolt mindent, a mi bántotta, a mi bántja, a mi gyűlölté tette az embereket . . . S tudj' Isten, ezek a boldond jószívű fák, úgy megvigasztalják, hogy egy körömnnyi bu sem maradt a lelkében enyhítetlenül. Nem hiába: szerették egymást s aztán a fának is van szíve, csak tudni kell a nyelvén beszélni.

A fák után mi, hárman voltunk a legjobb barátai. De bennünk sem tudott bizni: nem ruházott fel titkaival. Még a legpityókósabb állapotában sem oldódott meg a nyelve. Pedig hát nem sokkal tudunk többet az élet viszontagságairól, mint szeretett bizalmas barátai: a fák. Hiába, az emberekről alkotott véleményét reánk is kiterjeszté.

Ároktői Ferencz.

(Folyt. köv.)

latokat; a város képvisellete egy 15 tagu bizottságnak adta ki a kérdés tanulmányozását.

Az 1896. évi országos kiállításon való részvétel felköltése, termelőink és iparosaink buzdítása végett a város képvisellete egy bizottságot küldött ki.

Az ev. ref. templom épületének kijavítására a városi képviselő testület 200 frt. adományt szavazott meg. Eoyed város polgárait régi, nevezetes épület helyre-állítására végett szükséges adakozásra különösen felkérjük.

Az erdélyi róm. kath. status f. hó 25 én rendkívüli gyűlést tart Kolozsvárt, melynek igen fontos tárgyát a statusgyűlés serelemi bizottságának a középiskolák ügyében a vallás- és közoktatásügyi m. kir. miniszteriummal folytatott tárgyalások eredménye felől való jelentés képezi.

Az új pénz. Az arany tíz és husz koronások után, melyekkel mar mult karácsonyra szereztek ünnepi meglepetéseket, folyó évi április vége felé megérkeztek az új bronz egy és két filléres s a nickelből készített szürke fényű 10 és 20 filléres pénzek is. Igen csinos kivitelű tetszetős pénzek, melyekből — újdonság vágyból — mindenki igyekszik pár darabot beszerezni. Miután azonban pl. a 10 fillérest a 10 krossal, a 20 fillérest a 20 krossal, kivált a kopottabbal sokan el vétek, holott pedig a régi pénz csengése és színe elég külömbözet mutat, mégis az értékkülömbözet gyors felismerése végett helyes volna, ha a kis és nagyközségek előljárói, néhány új pénzt véve, a földművelőkkel azok értékét és alakját kellőleg megismertetnék.

A reformált egyházban a folyó évi konfirmáció áldozó esztendőkn május 11-én lesz. A collegiumi konfirmálandó növendékek vizsgálja f. hó 6-án volt meg szép sikerrel. 7-én az isteni tisztelet vegeztével lesz a városi fiú és leány növendékek vallás vizsgálja. A konfirmációi szertartást Berde Sándor theol. tanár s helyettes lelkész, és Vincze Daniel főiskolai vallastanár fogják végezni.

Hát ilyen a tavasz? Szégyelje magát. Erős hideg, két cserebogar, tömérék szürke ormányos, ugyanannyi egyéb fajta rovar, melyek a didergő virágbimbókat és zöldelni kezdő rügyeket falatozzák, néhány virágzó körteta, kevés zöld fű. — a házban fűtött szoba, künn téli felső — ebből áll a kedves, költői május. A gazdák nem tudják mivel tartassák marhaikat, a szőlő nem akar, illetőleg nem is tud mozdulni, az őszi vetések egyrésze kipusztult. Mindez szép kilátás a folyó év gazdasági helyzetere.

A mulatság vége. Mindennek vége van, még Vermesi Ferenc lehervari cipészsegéd mulatságának is. ki igen egyszerű, immar nem szokatlan módot talált ki pénz szerésre. Felhívta gy.-lehervári Löbl Mór ékszerüzletének kirakatát jókor, hajnalban s kiemelt onnan 9 darab ezüst és aranyórat, 13 drb. aranyláncot, 71 drb. brilliános gyűrűt s ezeket szépen összesomagolva, meg f. hó 5-én délelben az országos vásár alkalmával N. Enyedre jött. A mint tudva van a Munkácsi vendéglője nem éppen a szomorúság tanyája, ide vette be magát a derek, még csak 26 éves ifju, szép gyűrűkkel megrakott ujjakkal csöngtetett a poharakon, időközben pedig még zalogba is vetett pár darab apróságot. Míg a mulatság folyt, megérkezett a gyulafehérvári rendőrség sürgönye is. Ezzel zsebében ment vacsorára Sombori főkapitány is. Általában a főkapitányoknak, rendőrbiztosoknak vacsorázní kellene mennél többször. Ime most is, alig néz szét derék főkapitányunk s ezt a szerencsétlen gimplit rögtön nyakon fogja, letartóztatja s a 7000—10000 Itra számított ékszerek egy jelentékeny részét is megkapja. Így végződött a mulatság.

A folyó országos vásárt megelőző állatvásár nagyon látogatott volt. Az árak elég magasok. A rendőrség óberségét jelzi, hogy még eddig a szokott lopásokról panasz nem fordult elő.

Unicum permetező. A számtalan meddő kísérletek után végre oly hazai gyártmányu peronosporapermetező állítottak elő, mely egyrészt kiküszöbölí a meglévő rendszerűeknek összes hibáit, másrészt munkaképesség, minőség és tartósságra nézve a legelső külföldi gyártmányokkal fényesen kiállta a versenyt. A komplikált legüst, mely csütörtököt mond, ha a tartány behorpad, az Unicumnál teljesen hiányzik. A légűstös szisztemájú permetezők, hogy be ne horpadjanak, tulságos erős vastartánnyal bírnak és így mar úresen is nagyon neheznek, a legkisebb súly 7½ kiló, holott az „Unicum” permetezőnek erős és tartós, de rendkívül egyszerű szerkezete és könnyű vörösréz tartánnya lévén, tökéletesen felszerelve is barmulatos könnyű, csak 3½ kiló súlyu! E kézzel fogható nagy előnyök révén az „Unicum” szőlő-permetező felülmúlja az összes eddig létező hazai és külföldi gyártmányokat és méltán tüntettetett ki az első díjjal arany éremmel az orsz. magyar kert egyesület ezidei tavaszi kiállításán valamennyi belöldi és idegen versenyző permetezők közt. Az Unicum permetező kitűnőségét különben ama körülmény is bizonyítja, hogy Mauthner Ötön ismert magke-resskedők, ki a jelesebb vívmányokat róleg, hogy ha hazaiak, nagyon feltartolja, ezen szőlőpermetezőknek elarusító jogát egész Európára kiterjedőleg megszerezte.

Csarnok.

Szomoru fű hervadt lombja . . .

Sokan emlékezhetnek önök közül a jó öreg Szamosi Jánosra. Különös ember volt az öreg. Mikor vig társaságokba elegyedett, csak amagy sziporkáztak éleci s vége-hossza nem volt pajkos beszédeinek szép leányokról, fiatal menyecskékről, pajzán kalandokról és . . . sok más egyébről. — De midőn magára volt, beült méhe-

sébe, órákig elbibilődött apró napszámosaival, aztán elévette valamelyik kedves költőjét s elringatta lelkét azoknak világába, vagyha ketten voltunk, guitarjához nyult, pengetett, pengetett isten tudja, milyen régi dalokat.

A sok közül nekem is megmaradt az emlékemben egy, talán azért, hogy többször hallottam tőle, vagy, hogy olyan szívből dalolta, vagy talán egy hozzá fűződő történetről jut eszembe . . . Igen, igen, most is megcsendül lelkemben a dal:

„Szomorúfű hervadt lombja.”

De nem csak ennyiből állott az időtöltése. Csendes nyári esteken ki-kisétalt a temetőbe, ott időzött egy óráig, kettőig . . . s mikor hazatért, a gond fellege, mely előbb arezan látszott, mintha elűnt volna! Mintha viszsztatert volna kedve, melyvel barátait áltata. Még enyelgett is a hazikkal. Ismerősei sokszor faggaták, sőt hamis cselezásokat is tettek:

Ugyan edes János bátyánk, miért jár annyit a temetőbe? talán bizony találkaja volt? — Ej, ej . . . Az öreg azonban rendesen tréfával ütötte el a kíváncsiak kérdését, vagy kitérő feleletet adott: Hát persze, hogy légyotton voltam. Mit, tán nem volnék olyan gavallér mint ti? Aztán, ha nem is találkára voltam, van mi engem oda kössön! hiszen régi ember vagyok, egyedül vagyok, sok népet eltemettem én már magam körül!

A ki pedig utánna lesett az öregnek, láthatta, hogy rendre járja a sírokat, itt is megáll, ott is megáll, mintegy számlálgatva: ez is itt hagyott, az is itt hagyott, ez is elment . . . S végtére felkeresett egy föltre eső, igénytelen halmot is és ott mintha tovább időzött volna! talán szemei is nedvesebbek voltak, arca is dultabb!

Miért jár Szamosi az elhagyott sírhoz? az ifjabbak rebesgettek egyet-mást valami ifjúkori történetről.

Magam sokáig időztem az öregnél, bizalmasa voltam. Elhatároztam, hogy egyszer meglepem, hátha a titok zara belpattan! Az alkalom nem is késett. A sors megadta azt a fájdalmas kegyet, hogy nekem is volt egy sírhantom.

Szép langyos este volt, szebb mint valaha. A munkások hazatérőben voltak, vig danáiktól harsogott a falu csendje. Az öreg a temető felé indult, én messziről követtem. Találkoztunk. Kérdőleg nézett rám, homlokát összeráncolva, majd fájdalmas mosollyal bólintott: „igen, hiszen neked is van már valakid e szomoru helyen.”

Sorra jártuk a sírokat. Ismerős volt ő mindegyikkel. Mesélt mindenikről valamit. Ez jó barátja volt, a szabadságharc alkalmával meggyilkolták, az rokona volt, ez huga, emez testvére gyermeke stb. stb.

„Ezeket mind én temettem el, őcsém! Pedig de nagyon szerettem őket. Hátatlanok, kegyetlenek. Nem várt meg egyik sem, itt hagytak magamra. Oh, de kegyetlenek voltak. De nem. Megbecsültam már nekik. Hiszen meg sem vagyok egyedül. Tudok én beszélni velök. Láthatod, kijövök hozzájuk, valahányszor tehetem.”

Szemei tükröztek a könnyektől. Hiszen a könnyek termékenyítik meg a kegyelet virágait kedveseink sírján. És az öreg segített is omló könnyűvel az ég harmatának öröközöddé tenni a sírhantokat, melyek alatt kedveseink nyugosznak.

Percekig a kínos emlék fogva tartott mindkettőnk s szomoruan lépkedtünk a közellevő padhoz. Merengve bámultunk a mar fényes éjszakába, — az ég millió csillogai reszkette hintak szét fényöket, egy-egy, — hirtelen eltűnő fényszallagot írva fel, futott végig a végtelen boltozaton s hallgatva találgattuk, vajlon ki halt meg ismét? A hold báuatosán kandikált a fak mögöl sáppadtan tekintve a temető siri lakóira; az orgonabokrok marmorit illatától terhes volt a lég, a szomorufűzek vajlon miről susogtak?

„Igen, őcsém, töré meg a csendet Szamosi, hirtelen feltelve a padról, — igen őcsém, ha már eddig vagyunk, elmondom; van nekem még egy sírom, nagyobb, mint a többi, mert lelkem nyugalmát zárta magába Jere, neked azt is megmutatom. Majd mesélek róla, ha nem unod. Szomoru történet az, őcsém, szomoru. De ne fakadj sírva, mint magam. Nekem okom van sírni. Hja, ifju voltam!”

(Vége köv.)

Üzenetek a szerkesztőségből.

— Z. Sz. G. Bár rég elhangzott az a szánó sohaj: „Szegény Gerő! . . . szegény!”, — de az ellen irányzott „illetékes ségi ki fogás”-ának szívesen nyitunk tért — mielőbb. — Jönni fog.

— E. I. A. „Titok” bevált; nyilvánosságra fogjuk hozni. A régebbi küldött „Sötétben” és „Alom előtt” nagyobb simítást igényelnek; jelen alakjukban nem közölhetők. Technikájuk, külsejük igen csinos; de, különösen a „Sötétben”, — nagy a homály.

— Sz. V. „Bánati regé”-jét közlendőink közé soroztuk.

— S. I. Küldött cikke ügyében szeretnék beszélni önnel.

— Több beküldött kéziratra valamelyik közelebbi számunkban reflektálunk.

A szépirodalmi rovatok vezetője.

Piaci árak

Nagyenyeden, 1893. év. május hó 4-én.

Egy hektoliter tisztabuza	—	5	frt	50	kr.
„ „ elegy „	—	5	„	—	„
„ „ rozs —	—	4	„	—	„
„ „ kukoricza —	—	3	„	10	„
„ „ zab —	—	2	„	75	„
Marha hus-kilója	—	—	—	48	kr.
Borju „ „	—	—	—	44	„
Sertés „ „	—	—	—	44	„
Egy köbméter fa	—	—	2	„	50

Felelős szerkesztőség:

Dr. MAGYARI KÁROLY. TÜRÖK BERTALAN.

Kiadótulajdonos: WOKÁL JÁNOS.

Hirdetések.

Egész selyem, mintázott Faulárdokat
(mintegy 450 különböző fajban), méterenkint 55 krtól 3 frt 65 krig — valamint fekete, fehér és színes selyemszöveteket 45 krtól 11 frt 65 krig szállít — sima, kockás, esikós, virágos, damasztolt minőségben (mintegy 230 féle dispositió és 2000 különböző szín és arnyalatban) szállít postabér és vámmentesen HENNEBERG G. (es. kir. udv. szállító) selyemgyára a ZÜRICHBEN. Minták postafordulóval küldetnek. Svájcba címzett levelekre 10 kros és levelezőlapokra 5 kros bélyeg ragasztandó.

Zongoratanitónő

órák adására ajánlkozik.

Bővebbet a kiadóhivatalban.

Sz. 551-1893. tkvi.

Arverési hirdetmény kivonat.

A balázsfalvi kir. járásbíró, mint telekkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy Sünia Simon mihályfalvi lakos végrehajtónak, Florea Onucz hagyatéka — végrehajtást szenvedő ellen 40 frt s jár. iránti végrehajtási ügyében az obrátsai I-ső rész 45. sztkvben A + I. r. 69. 70. hrsz. ingatlanaira 453 frt, továbbá az obrátsai II-ik rész A. + I. r. 32. hrsz. ingatlanára 51 frt és végül az obrátsai II. rész 134. sztkvben A. + 1000/4. 1000/13. hrsz. alatti közös legelőtől B. 105. sorszám alatt bejegyzett 354800-adrésű jutalékára a végrehajtási árverést elrendelte és hogy a fennebb megjelölt ingatlanok 1893. július hó 10-én d. e. 10 órakor Obrátsa község házában megartandó nyilvános árverésen a megállapított kiküldési áron alól is eladatni fognak.

Arverezni szándékozó kötelesek végrehajtató kivételével az ingatlanok 10%-át készpénzben, avagy az 1881. LX. t.-e. 42. §-ban jelzett árfolyammal számított óvadékképes értékpapírban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. évi LX. t.-e. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt aatszolgáltatni.

A kir. bíróság, mint tkvi. hatóság kiadóhivatala.
Balázsfalva, 1892. március hó 13-án.

VÖRÖS ENDRE, kiadó.

Máriaczei Gyomorcsépek

nagyszerűen hatnak gyomor bajoknál, nélkülözhetetlen és általános ismeretes házi és népszerű.

A gyomorbetegségek tünetei: étvágytalanság, gyomorégőség, bűzös lehellet, fejfájás, savanyú felbőgös, hasmenés, gyomorféreg, felesleges nyálkiválasztás, sárgaság, undor és hányás, gyomorféreg, székély.

Hathatos gyógyszernek bizonyult fejújásánál, a menyinyiben ez a gyomorotl származott, gyomortulterhelésnél etelekköl, as italokkal gúliszták, májbajok és hőmörholóknál.

Enhített bajoknál a **Máriaczei gyomorcsépek** évek óta kitűnőnek bizonyultak, a mit száz meg száz bizonyítvány tanúsít. Egy kis üveg ára használattal utasítással együtt 40 kr., nagy üveg ára 70 kr.

Magyarországi forrástár:
Török József gyógyszerháza
Budapest, Király utca 12. sz.
A végjegyzet és a bírást illető tészek megtekintem! Csak oly csépeket tészek elfogadni, melyeknek burkolatára zöld szalag van ragasztva a készítő aláírásával (C. Brady) és ezen szavakkal: „Valódiságát bizonyítom”.

A **Máriaczei gyomorcsépek** valódiságát bizonyítom.

Nagyenyeden

Kovács József gyógyszerész urnál.

Balázsfalván

Schieszl Károly gyógyszerész urnál.

(21-43.)

2-3 100 kiló

S z é n a

3 frt 20 krajczárért kapható

BISZTRITSÁNY LAJOSNÁL

50-60 kilós kötekekben

NAGY-ENYEDEN.

Ajánlom kitűnő

hellosi és szomoródni

tisztán kezelt boraimat.

GANZ ÉS TÁRSA

vasöntő és gépgyár részvénytársulat

BUDAPESTEN.

TURBINÁK,
a helyi viszonyok szerint szerkesztve, pontos szabályozással a vízierőnek lehetőleg legjobb kihasználására.

Hengerszékek
magas és parasztlőrésre,

hámozó és egyéb malomgépek, egész malomberendezések.

Aprító gépek,

m. p. golyós malmok, Grúson rendszere szerint, zuzó pofák, hengerek, zúzóművek stb. stb.

ELECTROMOS VILÁGÍTÁS
ismert táv-vezetési rendszerek szerint és

ELECTROMOS ERŐ ÁTVITELI BERENDEZÉSEK,
melyek segítségével lehetségesé válik, távolabb eső vízi erőket előnyvel ipari célokra felhasználni.

Gépek PAPIR- és CELLULOSE gyártásra.

„ZACHERLIN”
a legkitűnőbb szer minden rovar ellen.

— Ára 15 kr. — 30 kr. —

— Ára 50 kr. kr. — 1 frt —

A valódi nagyszerű hatású „Zacherlin” ismertető jele: I. a lepecsételt üveg. II. a rányomott „Zacherl” szó.

NAGYENYEDEN:	Winkler János	BALÁZSFALVÁN:	Sinberger Salamon	GY.-FEHÉRVÁRTT:	Szentgyörgyi A.
„	Cirner J. József	„	Schieszl Károly	„	Jakabffy Albert
„	Bisztritsány Lajos	„	Salman J.	„	Nagy József
ABRUDBÁNYÁN:	Molnár Árpád	GY.-FEHÉRVÁRTT:	Frölich Gyula	MAROS-UJVÁRTT:	Virág Tamás
	uraknál.		uraknál.		uraknál.

Ásványvíz raktár

BALÁZSFALVÁN.

Értesitem a t. közönséget, hogy **gyógyszertáromban** az alatt megnevezett **bel és külföldi természetes ásványvizeket** raktáron tartom és üvegenként vagy 25 üveges ládával kaphatók.

Ágnes szénsavas borviz	Malom forrás.
Borszéki szénsavas borviz.	Krondorf savanyú viz
Bilini savanyú viz.	Levicói arsenes vasas viz.
Budai keserű viz, (Hunyadi J. forrás, Ferencz J. forrás, Rákóczy forrás.)	Margit (Magyar-Sel- tersi.)
Előpatoki savanyú viz.	Marienbadi kereszt- kut forrás.
Franzensbadi vas tar- talmu.	Parádi kenes savanyú viz.
Giesshübl savanyúviz	Répatyi savanyú viz.
Gleichenbergi Con- stantin forrás.	Ronecnoi arsen va- sas viz.
Karlsbadi Bugyogó és	Salvator lithion sava- nyu viz.
	Seltersi savanyú viz.
- továbbá —

Franzensbadi Moor só, Karlsbadi só és Pezsgő por.
Kívánatra árjegyzékkel szolgálók.

Schieszl Károly,
gyógyszerész.

Arverési hirdetmény.

A nagyenyedi kir. járásbíró, mint tkvi. hatóság által, Kirilla Trifán elleni végrehajtási ügyében végrehajtató kérelmére a végrehajtási árverés 56 frt 80 kr tőke, ennek 1887. évi március hó 5-ik napjától járó 8% kamatai 17 frt 30 kr végrehajtási, már megállapított, valamint jelenlegi 7 frt 15 kr és a még felmerülő költségeknek kielégítése végett, végrehajtást szenvedő Kirilla Trifánnak a mindszei I. r. 6. sztkvben A+ I. r. sz. 11. 12. hrsz. és az 582. hrsz. szőlőre, az előbbi 261 frt, utóbbira 160 frt, vagy összesen 421 frt megállapított kiküldési áron elrendeltetik. A mindszei II. r. 19. sztkvben foglalt A. 1 r. sz. a fekvő lejegyzetetről, erre és a 2 r. sz. a fekvőre az árverés nem volt elrendelhető, utóbbira nézve azért, mert a fekvő határozatlan arányban van felvéve végrehajtást szenvedő és 3 társa nevére, kik az arány megállapítása céljából 511/89 tkvi. sz. végzéssel megidézett tárgyaláson a 6805/89. tkvi. sz. a. hivatalos megemlékezés szerint nem jelentek meg.

Az árverés 1893. május hó 31-ik napján d. e. 9 órakor Mindszent községe házában fog megtartatni.

Arverezni szándékozó végrehajtató kivételével tartoznak az ingatlanok becserának 10%-át készpénzben, vagy óvadékképes értékpapírban letenni.

Vevő köteles a vételért az árverés jogerő váltta után 30 nap alatt az árverés napjától számított 6% kamatokkal együtt a nagyenyedi kir. adóhivatalnál, mint bírói letéti pénztárnál lefizetni.

A bánatpénz az utolsó részletbe fog beszámíttatni.

Az árverési feltételek a hivatalos órák alatt ezen kir. bíróság, mint tkvi. hatóságnál és Mindszent község előljáróságánál tekinthetők meg.

A kir. járásbíró, mint telekkönyvi hatóság.
Nagyenyed, 1893. január hó 27-ik napján.

CSERNÁTONI VAJDA PÉTER, járásbíró.

(rd. délyreszt. Emke ve kult Kol nek. E az egyes hasznosít sodás, a Seh csek ann messég, a temén ket ugy vidék, n nát, köz EPP nagyobb lődését, teni. És hogy a czara, v zeti czél alakítása Abb megnyilt dása lob e helyen derék eg érdemi képez. Rés jelentősé szágrész férhetés jük bein a termés gyar álla terjesztve va rendé se juthat sának er ság csat annak a ilyenkor egészsegt által elé levegőjű nyaralóh Egé a haszno

1893. má Tekin rakadabrá“ délafrikai erről kellen Valami B